

Tanmese: faluról a válogatottba

Messziről indult, távolra jutott el Kedei Barna

● Hét évvel ezelőtt egy falusi kispályás labdarúgó-teremtornát követően a Futsal Klub edzője, Jakab Zoltán megkérdezte tőle, kipróbálja-e a teremlabdarúgást. A nulláról kezdte a sportág csínjának-bínjának megtanulását. Egy pillanatig sem adta fel, kitartásának pedig meglett az eredménye: csapatával Román Kupát nyert, felállhatott az országos bajnokság dobogójára, magára ölthette a román válogatott mezét. A 28 éves Kedei Barna karrierje is bizonyítja, hogy az álmokat sosem szabad feladni.

Magas termete ellenére kiváló futsaltechnikával rendelkezik

▲ FOTÓK: ERDÉLY BÁLINT ELŐD

JÓZSA CSONGOR

– Meseszerűnek hangzik a története: egy fiú elindult szerencsét próbálni egy székelyföldi településről, kitartásával, akaraterével pedig elért addig, hogy válogatott lett. Ez szépen cseng, de ami mögötte van, az sokkal több, mint egy egyszerű sztori.

– Székelykeresztúr mellett, egy kis faluban, Csekefalván nőttem fel. Diákként pár edzésen részt vettem Keresztúron, de hamar abbahagytam, talán egy félévet sem jártam. Aztán középiskolásként kezdtem újból a játékot, 17–18 évesen már leigazoltak a falu csapatába, a körzeti bajnokságban szerepeltem. Mindig jókedvvel mentem játszani, jól ment a foci is. Nagyon vékony gyerek voltam, egyszer sem maradtam ki a csapatból, hétvégenként ott voltam a pályákon, jöttek a gólok, élveztem az egészet. Egyszerű volt a programom, hétközben dolgoztam, vasárnap szent dolog volt, mert a foci volt a főszerep. Nagyon megszerettem, ez volt a legfontosabb. Kicsi koromban mindig mondtam édesanyámnak, hogy meglátja majd, focista leszek. Ez nekem a szívügyem volt, nem csak egy elszólás.

– A falusi bajnokságból miként emelnek ki egy játékost, hogy odaérjen a teremlabdarúgáshoz?

– A téli időszakban, amikor szünetelt a nagypályás labdarúgás,

bevonultunk a terembe, több tornát rendeztek, sokan részt is vettünk. Itt látott meg Jakab Zoltán, aki Udvarhelyi teremlabdarúgásának megalapítója, korábbi szövetségi kapitány, a jelenlegi csapatomnak, a Futsal Klub Székelyudvarhelynek az edzője. Hozzá hamar eljutott a hír, hogy jól mozgok, jól bánok a labdával. Az ő szülőfalujában volt egy torna, ott volt ő is, amikor egy meccsen nagyon kijött a lépés, hét gólunkból ötöt én szereztem. Odajött, megkérdezte, hogy volna-e kedvem kipróbálni versenyszerűen is a futalt. Igent mondtam, 2014 decemberében már ott is voltam az edzéseken, januárban pár találkozóra nevezve is voltam, persze ezeken nem nagyon kaptam még játéklehetőséget.

– Talán azért is, mert az akkori székelyudvarhelyi csapat a bajnoki címért harcolt...

– Pontosan. A testvérem az első edzés előtt viccesen megjegyezte, Barnikám, vigyázzál, rendesen kösd meg a cipődöt, nehogy kiléptessenek belőle. Gyorsan rájöttem, hogy itt minden teljesen más, ez már nem egyszerű örömfoci. Fizikálisan sehol sem álltam, összevissza szaladtam a pályán, próbálkoztam, de az első lépések nagyon nehezek voltak ott, ahol mindenki profiként játszott. Na de lassacskán minden a helyére került.

– Annak ellenére azok a lépések nem is voltak olyan kicsik...

– Rendre helyet kaptam a keretben. Nagyon sokat nem tettem le az

asztalra, nem is jutottam sok játéklehetőséghez az első évben. Ez azonban nem szegte kedvem, tudtam, hogy hol a helyem, és vártam, hogy eljőjjön majd az én időm is. Természetesen sok évnél el kellett telnie, hogy felvegyem azt a ritmust, amit a többiek akkor már tudtak. Mindent meg kellett tanulnom, a taktikát, hogy a pályán hogyan kell mozognom. Jó visszaemlékezni az első bajnoki meccsre, amelyen pályára léphettem: Déván, telt ház előtt, több mint ezren voltak a lelátón. Akkor reszkettek a lábaim. Szívesen emlékszem vissza az első gólról is, amit Resicabánya ellen szereztem az első idényemben.

– Az első szezonja végén az ezüstérmes akasztották a nyakába, hiszen részese volt a keretnek. Ez is bekerült a vitrinbe, azóta a gyűjtemény bővült. Van olyan eredménye, amire büszkébb?

– Azt az ezüstérmes ajándékba kaptam. Annak is van értéke, de van olyan, amelyik előrébb van a sorban. Mert azért végig játszottam, a társakkal együtt érzetük, hogy tettünk is érte, nem is keveset. Fényesebben csillog a tavalyi idény előtt megszerzett Román Kupa-győzelem, főleg úgy, hogy a döntőben négyszer voltam eredményes. Ott az

egész csapaton láttam, hogy nagyon akarjuk, senki sem veheti el tőlünk a sikert. Ahogy az elmúlt idénybeli bronzéremre is büszke lehetek.

– A jó szereplések maguk után vonták, hogy érkezzen a válogatottbeli meghívó.

– Az öltözőben mindig vannak viccelődések, hogy meglátod, kapod a behívót. Titkon reménykedtem, de nem gondoltam volna, hogy ez valóság is lesz. Az udvarhelyi csapatkapitány, Szécsi Barna mindig azzal tüzelt fel, hogy fiúk, érzünk el jó eredményt, mert amíg nem teszünk le valamit az asztalra, addig innen senkit nem hívnak be a válogatottba. Igaza is volt, mert tavaly év végén érkezett is a szövetségi kapitánytól a meghívó a román futsalválogatottba. Ez még egy edzőtábor volt, elmaradt a bemutatkozásom, mert a fran-

ciák elleni barátságos mérkőzések a pandémia miatt elmaradtak.

– Azóta nem maradt ki a keretből, pedig a kispadon edzőváltás is történt. Ráadásul legutóbb, az ukránok ellen két góljával nyert a válogatott.

– Összejött, pedig keveset voltam a játéktéren: összesen kilenc percet töltöttem el, két gólt szereztem, nyertünk 2–1-re, nagyon boldog voltam. Most egy fiatalos gárdát próbál kialakítani Kacsó Endre, kevés idősebb játékos van a csapatban. Látok benne fantáziát. Egyelőre több tesztmeccset játszottunk, aztán valószínűleg kialakul a kép, hogy mire leszünk képesek. Nagyon távolról indultam, nagyon hosszú utat kellett bejárnom, hogy ez az álom megvalósuljon. Az évek során sokan biztattak, köszönettel tartozom a szüleimnek, rokonaimnak, barátaimnak, kedvesemnek, az edzőimnek.

– Mi az, amit még elérne a futsal területén?

– Egyértelmű: a bajnoki címet! Hogy pontosítsak, a székelyudvarhelyi csapattal aranyérmes szeretnék nyerni az országos teremlabdarúgó-bajnokságban. Ez magával hozná, hogy a Bajnokok Ligájában szerepelhessünk. Ezt nagyon szeretném. A válogatottal pedig hátha kijutunk egy nagy tornára, az Európa-bajnokságra vagy talán a világbajnokságra.

– Eddigi életútja, karrierje megmutatja, hogy ha valaki nagyon akar valamit és sokat tesz érte, akkor minden egyes cél elérhető. Mi a tanácsa azoknak, akik hasonló álmokat dédelgetnek?

– Soha ne adják fel. Ennyi a recept. Az én példám jól mutatja, hogy egy faluból indulva ott lehet lenni a válogatottban. Ráadásul úgy, hogy alapok nélkül érkeztem erre a pályára. Nekem mindent a nulláról kellett kezdenem, az egyszerű labdakezeléseket, átvételeket meg kellett tanulnom nem gyerekként, hanem már felnőttként. Az álmok elérhetőek, amikor csak lehet, a gyerekeket mindig arra buzdítom, hogy minél többet játsszanak, ha nehézségek is vannak, akkor se adják fel, mert akaraterővel, kitartással minden elérhető.

Kedei Barna a legutóbbi FK-bajnokin a csapatkapitányi karszalagot is megkapta